

CSINTA SAMU 2020.07.23 23:05

Kupa, döntő – Csinta Samu publicisztikája

Természetesen az lett volna a jó, ha most arról írhatok, hogy Sepsiszentgyörgy is felsorakozott az erdélyi, illetve partiumi Román Kupa-győztes városok sorába. Temesvár, Arad, Resicabánya, Nagyvárad, Torda, Kolozsvár, Petrozsény, Beszterce mögé, vagy inkább elé, hiszen Pászkány Árpád kolozsvári CFR-jének múlt évtizedbeli mesterhármását, majd 2016-os kupasikerét leszámítva – persze pillanatig sem felejtve – nem nagyon fordult meg a trófea a Déli-Kárpátoktól északra húzódó területeken. Erősítendő akár Székelyföld magától értetődően egyre növekvő „belső anyaország” státusát is, ami ellen ugyan mindig is volt némi berzenkedés a belső-erdélyiektől és partiumiaktól, de ez nem több amolyan családi vitánál, amelynek felelevenítéséhez többnyire elengedhetetlen néhány kupica pálinka.

Sokkal jobb lett volna, ha most arról írhatnék, miként fürödtek boldogságukban a háromszéki főváros futbalszerető lakói a centrumban lévő szökőkútban, amelynek felszökkenő vízugarait szűnni nem akaró meglepődéssel és visongással fogadják a kisgyerekek. És arról, miként várták éjszakába nyúlóan az Ókirályságból hazatérő kupagyőztes csapatot, akár maszkban is, ha már a sors ránk szabadította ezt a vírusfeneséget. Ha már a Fennvaló úgy akarta, hogy ne kerekedhessen fel a fél település, vonuljon végig a kőolajközpontként elhíresülő Ploiesti utcáin, majd szállja meg a döntő helyszínéül szolgáló futballarénát, és a lelátókon énekelje végig egy nagy álom megvalósulásának két óráját.

Még jobb lett volna, ha a mérkőzést övező szurkolói érzelmek hullámváza megmarad a maga sajátos szabályrendszerében. Ha egy alapvetően komplikációmentes mérkőzésen aratott, sokszorosan kiérdemelt győzelem nem torkollik magyargyalázásba, amelynek kórusába különösebb fenntartások nélkül bekapcsolódtak a kupagyőztes játékosok is – legalábbis a videofelvételek tanúsága szerint. Egy erős, magabiztos, büntudat nélküli többség eleve sohasem fitogtatja hatalmát, nem hoz létre szándékosan olyan helyzeteket, amelyekben a másik megalázottnak érzi magát, kigúnyolják, megbélyegzik. Így viszont a romániai magyarságban újra felidéződhetett az áramütésszerű érzés, amelyet a román államelnök sokat emlegetett tavaszi megnyilvánulása keltett, és amely az idei verbális és törvényalkotói lincselésfolyamat eredeténél áll. Az a már-már istenkáromlásként ható gyakorlat, amelyhez az az ember folyamodik, aki anyanyelvén nem venne a szájára csúnya szavakat, de a más nyelvén való káromkodásban már semmiféle kifogást nem lát. Mindez egy szász származású embertől, akinek elméletileg fokozottan éreznie kellene az anyanyelv használatának szentségét egy többségi nyelv nehezen ellensúlyozható sodrásában. Az a bizonyos szász identitás azonban már régen nem több cafatokban lógó kabátnál, amelyet viselője szívesen levetne, de hát minden politikai ereje abban rejlik, akár Sámsonnak a hajában.

Miközben természetesen pillanatig sem zárnám ki, hogy egy ilyen gyűlöletáradat nem engedte volna szabadjára a teljes, cenzúrázatlan szentgyörgyi szurkolói repertoárt.

Igazán jó érzés lenne, ha egyetlen szót sem kellene pazarolni a tv-közvetítésre, amely révén ma már a mianmari női bajnokság mérkőzéseinek naprakész követése sem okoz gondot. Ilyen körülmények között készültek bizonyára sokan a kupadöntőnek az M4 sportcsatorna általi sugárzására, hiszen a futball iránti elemi érdeklődést ilyenkor a magyarországi emberek jelentős részének erdélyi rokoni vagy lelki kötődései teszik még hangsúlyosabbá. Bizonyára a román fél tagjai között is akad olyan, aki égőnek tartja, hogy pár órával a meccs kezdete előtt nyomták be a blokkolásgombot. Ennél már csak az lenne égőbb, ha valóban az utolsó pillanatban derült ki nekik, hogy fogalmuk sem volt, kié a Román Labdarúgó-szövetség rendezésében zajló kupaküzdelmek végső aktusának közvetítési joga. Mert ebben az esetben még mindig az amatőrizmus vádja a legelviselhetőbb és megbocsáthatóbb. Minden más elmélet olyan sötét dimenzióba vezetne, amibe semmi kedvünk belepillantani.

Miközben az 1–0-s FCSB-győzelem jogossága sportszakmai szempontból megkérdőjelezhetetlen, jó lett volna, ha mindez a teljes esélyegyenlőség jegyében és körülményei között megy végbe. Ha most nem kellene azon hüledeznünk, miként fordulhat elő, hogy a szövetség válasz nélkül hagyjon egy játékos szerepeltethetőségére vonatkozó kérdést. Egy szabályrendszert leginkább az egyértelműsége minősít, a paragrafusok értelmezhetősége a létező legrosszabb pálya. A Diósgyőrben is megforduló Fülöp István a bajnokságban összegyűjtött sárga lapok miatt pihenőre kényszerült volna, de mivel a Román Kupa másik „kaszinó”, a máshol szerzett priusz következményei többnyire az azonos rendezvény keretében szoktak lecsapódni. Egy hasonló, sok vitát kiváltó eset ismeretében a mérkőzés előtt írásos állásfoglalást igényeltek a szövetségtől a Sepszi vezetői. Elképesztő választ kaptak, azaz semmilyen, be kellett érniük egy semmire sem elegendő szóbeli reakcióval, mely szerint a testület felől pályára léphet a háromszéki játékmester, a szövetség a maga részéről nem észrevételezi az esetet. Az FCSB részéről érkező esetleges kifogásolás esetére persze semmit sem tudnak garantálni, bár az is érdekes helyzetet teremtett volna, hiszen éppen a bukarestiek kapusa ügyében hozott korábban – formai okokra hivatkozva – hárító döntést a testület. A teljes bizonytalanság közepette a székelyföldi együttes természetesen a biztonsági megoldást választotta, Fülöp István élete első kupadöntőjén nem lehetett a pályán.

Jó lenne, ha most kizárólag azon sajnálkozhatnánk, hogy hiába, a fák nem nőnek az égig. A tanulópenz megfizetését csak egészen ritka alkalmakkor lehet megúszni, egy finálé megvívása különleges tudáselemeket is igényel, amit egy csapatnak meg lehet, tehát meg is kell tanulnia. De talán így sem hatnak üresen az olyan típusú bizakodó és biztató sorok, hogy csak így tovább, a munka és a következetesség minden bizonnyal meghozza az eredményét. És

biztosan lesz még kupadöntő, amelyben az outsider szerepét immár nem csak névleg lehet eltolni magunktól.

Addig is érdemes viszont egyfajta leltárt készíteni erről a felén alig túllevő, mégis annyi, korábban sohasem tapasztalt eseményt hozó évről. Arról a periódusról, amelynek ritka sikerei közé két „kupadöntős” teljesítmény is sorolható. Az egyik a Sepsi OSK-é, a másik a sportvilág által is erőteljesen támogatott aláíráskampány, amely Trianon századik évfordulóján azt üzenve Európának: olyan ötletünk van, amellyel a breton, az okcitán, a fríz vagy a baszk nép megmaradását is elősegíthetjük. Stílusosan, kesergés nélkül, megoldást felvillantva. Olyan finanszírozási rendszer előfeltételeit megteremtve, amely révén még több létesítmény, struktúra építése válik megvalósíthatóvá, a fiatalok helyben maradását, a közösség céljait szolgálva, de úgy, hogy a tehetség, a megszerzett tudás az anyaország érdekeit is szolgálja. Nem máról holnapra testet öltő projektek ezek, de belátható távolságra közelítő perspektíva.

E „meccs” hosszabbítása most kezdődik, és a győzelem reményével kecsegtet. Addig meg őrizgessük a szerdai finálé emlékét a kiemelt ajándékok polcán. Még akkor is, ha abban reménykedtünk, hogy sokkal több szépet is írhatunk róla.